

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПЪТЯТ КЪМ АДА

Част 4 от „Кръчма „Зелената котка““

chitanka.info

Пътят беше безкраен. Хипнотизиращата прекъсната осова линия сочеше към хоризонта едва ли не обвинително. В далечината дългите бели тирета постепенно се скъсяваха и се превръщаха в точки, така че имах усещането, че се разхождам по огромна радиограма, върху която с Морзова азбука е изписан един безкраен SOS.

Тътрех се по този път вече 17 дена. Спирах само когато встрани от странното платно мярках кладенец, чешма или просто дърво, под което да си отдъхна поне малко от жегата. Все още пътят не ме беше извел никъде. Нямаше нито километрични стълбчета, нито табели, нито стрелки... само докарващата ме понякога до лудост осова линия, положена върху гарвановочерния и гладък като мисъл асфалт Бог знае от кого... и защо. В началото таях надежда, че все някога покрай мен ще мине някой — я пътник с прашни и окъсани дрехи като мен, я каруца, фйтон, автомобил или глайдер... Въобще някой, когото да мога да спра и да попитам къде съм.

Всъщност въобще нямах причина да се оплаквам, че не знам къде ме е запратило отчаяното ми заклинание. Даже имах късмет, че въобще бях жив, понеже не един и двама Магове бяха загинали почти по същия начин: натикани във вътрешността на скала, на свръхнова звезда, на дъното на океана и така нататък. Аз поне бях на горе-долу безопасно място. Наоколо не се виждаха хора, които евентуално да ме заколят, обесят, гръмнат или нещо от този род. След могъщата експлозия на първична магия в неконтролируем вид, която бях предизвикал, едва ли не и дете би могло да ме нарани. Слава Богу, че ми бе останала около една стотна от силите — точно толкова, колкото да не умра от глад и жажда. Понеже, съгласете се, че би било тъпо да умреш от глад, след като си живял 7000 години и си надживял един куп опити за убийство, смъртоносни съвпадения или просто досадни грешки.

Само ако можех да откроя мястото, където се намираше тукашната проекция на „Зелената котка“! Тогава без особени усилия щях да успея да се върна у дома. Нямаше да се наложи да използвам магията си, останала в доста оскъдни количества. Само че наоколо нямаше и помен от жива душа, когото бих могъл да попитам дали е чувал някога за кръчма с подобно име и къде евентуално бих могъл да я намеря.

Въздъгнах и продължих да се тътря по пътя. Черната ми роба вече приличаше на парцал за бърсане на прах. Очите ми вече смъдяха от постоянното виране напред и напред и напред... Въпреки това обаче гледах да ги държа постоянно отворени, тъй като щом ги затворех, пред тях незабавно изникваше образът на момичето, малкото момиче, в което се бях влюбил.

Арлиантара.

Моята дъщеря.

Е, всъщност не ми беше истинска дъщеря. За всички 7000 години (и малко отгоре), през които бях живял, не бях срещал нито една жена, към която да изпитам толкова силно чувство, че да поискам да имам деца от нея. Арлиантара беше малко бездомно елфче с явни, но не съвсем очебийни черти, които свидетелстваха ненатрапчиво за евентуални тролски корени в нея. Най-вероятно тя бе захвърлена от майка си (поредната безмозъчна елфическа русокоса празноглавка, поискала да опита секс с някоя от Забранените Раси). Не знам. Тя никога не поиска да говорим на тази тема.

Намерих я съвсем случайно в един от световите, през които ми се случи да премина. Беше толкова отдавна, че не помня нито къде, нито кога се бе случило това. Тогава тя беше едва на стотина години — малко и беззащитно същество, откъснато насила от живота и натикано сред глухата пустош на един съвършено непознат свят. Съжалих я и я взех със себе си. Нарекох я Арлиантара — на езика на едно отдавна загинало племе нощни елфи това значеше „Дъщеря на Светлината и Мрака“.

Някак си неусетно тя порасна. Съвсем случайно веднъж, докато се обличахме, за да отидем да изпием по едно с колегите-магове от Западния Тракт, я погледнах с друго око и останах изумен. Бяха минали 300–400 години и малкото сиво дете се бе превърнало в ослепителна красавица. Тялото ѝ беше с изумителни пропорции, способно да накара дори гонтийски пастир да ахне с възхищение и да я пожелае неистово. Косата ѝ приличаше на леко докоснато от слънцето злато, гъста и дълга, свободно падаща върху изящните ѝ рамене. А очите ѝ... Не бих заменил дори най-редкия скъпоценен камък за един неин поглед, та дори и да траеше една секунда.

И така се влюбих в нея.

Но естествено не ѝ казах. Тя беше толкова свикнала с мен, че наистина ме приемаше като свой баща, дори ми казваше и „татко“. Ако ѝ кажех „Обичам те“, вероятно щеше да се изсмее и да реши, че това е поредната ми шега. Освен това тя нямаше още 600 години (както знаете, при безкрайно живеещите елфи това е възрастта на пълнолетието), а аз бях над десет пъти по-стар от нея.

Така започнаха мъченията ми. Гледах да бъда колкото е възможно по-далеч от нея, докато се къпеше или преобличаше у дома. Навън беше по-лесно, понеже разговорите ми с приятели на любимата ми водка малко ме отвличаха от нерадостните мисли. Но вкъщи... О, Господи! Беше нечовешко. Всеки един поглед към нея предизвикваше у мен толкова силно желание, че понякога дори чувствах физическа болка. На всичкото отгоре вечер тя направо обожаваше да дойде и да се сгуши доверчиво в мен. Допирът на ръката ѝ, докосванията на малките ѝ гърди, уханието на кожата ѝ... всичко това малко по малко ме побъркваше. А когато ме целуваше за лека нощ, имах чувството, че ще избухна като свръхнова.

Арлиантара нямаше никакъв опит в съблазняването на мъже, но... Нали знаете, че това е вродено на всяка една жена, та била тя елфийка или от народа на полуръстовете... Не след дълго инстинктите заговориха у нея и тя започна да се усеща какво ми причинява дори просто с присъствието си. Постепенно долових промяна у нея. Прегръдките ѝ ставаха все по-продължителни, допирите на ръката ѝ — все по-смели, а целувките ѝ все по-рядко бяха по бузата. Искане ми се да вярвам, че това са били просто несъзнателните пориви на младата плът, дълго време лишавана от присъствието на човек, към когото да изпитва нещо по-силно от обикновено приятелство. Искане ми се да вярвам, че е било така.

А може би не.

Така или иначе преди 17 дни тя, именно тя, а не аз, въпреки че нееднократно ми се бе искало, тя престъпи границата. Беше надвечер и аз тъкмо бях прилегнал на дивана в хола, изтощен от отминалия ден. Бях направил три прехода до различни светове и това (както си мислех) бе изтощило силите ми. Тогава тя влезе, облечена само с почти прозрачна копринена нощница. Дъхът ми спря. Господ ми е свидетел, че бях срещал и бях се любил с много и най-различни жени. Бях обичан от нощен елф, правих секс с полуръст, накарах надракска

танцьорка да полудее по мен, дори имах авантюра с магьосница от народа на Ярве... Но, заклевам се, подобна красота още не бях срещал!...

Останах вцепенен почти цяла вечност. Усещах като в просъница ръцете ѝ, които ме галеха навсякъде, целувките ѝ, които вече бяха станали изгарящи, докосванията на тялото ѝ — вече съвсем откровени... В един момент обаче, щом осъзнах какво правя в действителност, скочих от мястото си, стиснах юмруци — така, че от дланите ми закапа кръв — и изкрещях заклинанието за преместване в пространството. Рикошетът на магията, прекалено силна и първична, за да мине без последствия за който и да било изтощен маг, премина през цялото ми тяло. Опомних се едва на пътя — рухнал на колене, с окървавени ръце, бузи и слепоочия.

Само ако можех някак си да се добера до „Зелената котка“ ...

Но не знаех дали Арлиантара няма да ме чака там.

А тогава вече нямаше накъде да избягам.

Затова продължавах да вървя напред.

©, 2002, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.